

12

guliyên
avdarî

Selîm Biçûk

**Ez di hembêza
mirinê de, tu mîna
gulek geş li hember
min vebûyî. Tu bûyî
bersiva pirsên min
yên li ser hatin, man
û çûnê. Te evîna min
ya xewneyî anî
rastiyê.**

Berî ku ez bihêm dunyayê min tu dîtî. Min sozek da te. Di ramana min de, tu bûyî xewnek mezin. Tu bûyî binefşek çiyayî. Tu bûyî dilopek şevnema buharê, ku rûyê sorgulan şil dike. Tu bûyî çiya. Tu bûyî agir û roj. Tu bûyî sermed û bêmirin di nav mij û leylanê de, winda bûyî.

Berî zayîna xwe, min dest bi gerê kir û ketim pey şopa te. Li kavlên bêşênî, li kolanên gundên ji leylanê, Li qeraxên dilên bêhest û evîn, li nav çadirên mirovayiya penaber, ez ketim gerek bêdawî. Carna, di xewnek revok û tirsonek de, li te dibûm mêhvan. Carna di dilekî sar û behitî de, min silav dida te. Pir caran jî min, tu li nav hêstirek daleqandî didîtî.

Neh mehan di zikê diya xwe de, li te geriyam. Li nav ceger û mêlakên wê, ez bi germiya te dihesiyam. Di dilok û lorandina wê de, tu dihatî ber çavên min. Di êş û keserên wê de, min hêstirên te didîtin. Lê, li buharê tu dibûyî mij, li havînê leylan. Ez diketim gera hebûn û tunebûnê, tu jî, diketî reva çûn û nehatinê.

Min hêz da xwe ku li ser soza xwe bimînîm û carekê bi herdu destên xwe te bigirim. Bihêrs û germiyek ku êgir dişewitîne te hembêz bikim. Lê, xewnên bitirs, kabûsên mirinê lingên min li qeyd û zincîran didan. Zimanê min li nav bêdengiya mirinê, lal dihiştin. Çavên min li nav reşiya şevê, kor dihiştin. Guhên min li nav gemara dîrokê ker dihiştin. Min nikarî bû te bibînîm, li pey te birevim, dengê te bibihîzim, yan jî, biqîrim, bigirîm û hawar bikim. Tenê di dilê xwe de, min tu parastî. Mîna gulekê, mîna perestgehek pîroz, mîna periyek bihiştî, mîna Xwedayê evînê min tu di ramana xwe de daçikandî û bêmirin hiştî.

Bi wê xewn û ramanê ez hatim dunyayê. Bi qêrîna yekemîn re navê te hat ser zimanê min. Bi tîrêja ronahiyê re, çavên min tenê li te geriyam. Bi gavavêtina pêşî, ez ketim pey şopa te. Min riyek dûr û dirêj girt û li pey te meşiyam. Li gundên mirinê

geriyam. Ketim riyên bêşop. Li bajarên windabûnê penaber bûm. Zindî, bi min kenyan û " dîno " ji min re gotin. Mirî, liser halê min giriyam.

Ji nav jiyana mirinê, min sînora çirandin. Xewn û rastî min kirin yek. Li reşiya dilê sînora bextreş tu bûyî navnişanek nenas. Li ser lêva mirinê kenekî sar. Li dilê keçên ciwan carna diriha reş, carna jî, gulek geş.

Min pir caran ji xwe dipirsî: Ez çi dixwazim? Ez dikarim xewnek mirî bikim rastî? Ez dikarim ji xeyalê rastiye bihûnim? Ez dikarim li bajarên mirinê jiyane biafirînim?

... Û hemû pirs li dîwarê windabûnê tune dibûn. Mîna te dibûn mij û leylan. Li nav perên mejiyê min yê windabûyî hêdî hêdî rastiye bicih dibû. Min dizanî tu qedera min î. Tu havênê hebûna min î. Ez dikarim ji her tiştî birevim. Lê ji te? Na, ji te rev nîn e. Tu rastiya min î. Tu ez im. Ez jî, tu me.

Di riyên mirinê de, ez li te rast hatim. Mîna perperîkek bêçare, min xwe avêt agirê te. Dadgerê evînê ez gunehbar dîtîm. Biryara şewata min da. Lê, dema li ber piyên te dişewitîm, mîna momêkê li perestgeha te dipişivîm, min jiyana didît. Min xweşiyek bêsinor hest dikir. Min nas kir ku agir jî, jiyane ava dike. Min nas kir ku bi şewatê jî, gul

vedibin.

Û yekser bi hev re, em ketin rîya hebûnê û me xwe dît. Me xwe dît û ji nû ve xwe afirand. Di dilê rojê de, em bûn çiyayên evînê. Di dilê êgir de, em bûn sorgul û binefş. Di dilê mirinê de, em bûn jîyan. Mirovahiya kor, ker û lal, me biçav, guh û ziman kir. Mirî rabûn ser piyan û meşîyan. Zindî ketin rê. Şevê konê xwe rakir û ji ronahiyê re, cih berda.

Li Geliyê Waweylê bi hezaran dirihreşk bi êgir dibirijîn. Ramanên hovîtî û barbariyê bêveger dikevin revê. Zagona welatê êgir û rojê ye. Tenê evîn dikare li ser piyan bimîne. Êdî çi hêz nikare di laşekî de dil, kezêb, ceger û ramanê ji hev cuda bike. Her tişt li cihê xwe, xwe dibîne. Hemû rê diçin perestgeha evînê. Hemû dil di yek rê de, li ber xwedidin.

Û ez û tu Qamişloka min...

Em 12 rûbarên xwînê, 12 avdar, 12 newroz, bi hezaran Ferhad û Maşûq û yek jîyan in.

Erê ez li meydana şerê jîyanê bêcare bûm. Ez têk çûm. Mîna keleperekî ziwa ji kokan ve hilkişiyam, ber bayê ketim. Bahozek bêbext ez ji çiya û ronahiya rojê cuda kirim. Li geliyê Waweylê ez ber qef kirim. Ez sipartim mirina malkambax. Di rastiye de, ev yek azadî û rizgariya min bû. Ji bo min dawiyek pir xweş bû.

Ez di hembêza mirinê de, tu mîna gulek geş li hember min vebûyî. Tu bûyî bersiva pirsên min yên li ser hatin, man û çûnê. Te evîna min ya xewneyî anî rastiye.

Ez nizamim ne tu xewnek jê min jîbîrkirî yî ne jî, bi rastî te sozek da min. Lê baş dizanim ku ji bo te hatime, ji bo te dimînim û bi te re diçim...!

Û ji nijkê ve, tu bûyî xwedayê min. Min dil, raman û baweriya xwe sipart te. Li perestgeha çavên te ez bûm baba derwêş. Min hemû pirtûk û perestgehên pîroz yên kevin ji mejî û dilê xwe şewitandin. Min hemû xweda ji bîr kirin. Li şûna rojê ez li ber çavên te serçok bûm. Lêvên te bûn Quble û Lalişa min. Bûn silavgeha min.

Dibe ku tu min dîn nas bikî. Ji xwe ev rastiya min e. Ez ji dînan dîntir im. Lê bawer bike evîna te û dînîtiya jîyanê ez dîn kirime. Ez bi siya xwe re dipeyivim. Di rûyê sorgulan de, te dibînim. Di tîjkên rojê de, çavên te dibînim. Ji nav xwinava baranê bîna te dikişînim. Di dengê muzîkê de, kenê te dibihîzim. Li nav keldûmana dilên bi evînê şewitîn ez 12 guliyên te yên avdarî dibînim û di nava her dilekî de ez, tu û jîyan lê didin...!